

ИВАН ДАВИДКОВ
ПОРТОКАЛИ ОТ ПЕЛОПОНЕС

chitanka.info

Из дворовете на пелопонеските села гледах портокалови дървета, отрупани с плодове. Шумата им беше гъста, през нея прозираше сиянието на узрелите портокали и когато духнеше вятър, ми се струваше, че във всяко дърво се борят два огъня — зелен и оранжев. В сянката на портокаловите градини лежаха нападали плодове — заревото им докосваше най-ниските клонки и аз очаквах след миг дърветата да пламнат.

Никой не посягаше към тия плодове в тревата, както не посягаха към есенните ябълки, гъсто разстлани край корените на старите дървета из нашенските дворове. Само че ароматът на ябълките беше друг — те ухаеха на мокра земя, на нанизани край някоя къртичина печурки, на изплакнати със смрадлика и изнесени на двора бъчви в навечерието на гроздобера, а портокалите ми напомняха с уханието си за далечни пристанища, за изправени на задните си крака кози, които прегризват ластарите край повалени колони на древни светилища и за ослепително сини заливи, на които окоето може да се възхити само край южните гръцки брегове.

Наведох се да взема един паднал до оградата портокал. Очаквах, че той ще ми върне прохладата на утрото, което отдавна бе изчезнало в маранята на летния ден. Видях ме стопанката на къщата и тръгна към мене. Помислих, че ще ми се скара — непознат човек в техния двор — но тя се усмихваше и приведена отместваше клонките на портокалите. Беше от ония гръцки жени, които с вървежа си наподобяват догонващи се вълни. Цялото ѝ тънко и стройно тяло играеше — и аз допусках, че тя много дни е стояла край заливите, за да съзерцава движенията на морската вода, тоя странен танец на вълните с вятъра, и в тялото ѝ е попивала музиката, която сега се излъхваше от нейната походка.

Тя набра в скута си най-едриите портокали от разклоненото над мен дърво и когато приближи да ми ги поднесе, придържайки с длани плодовете към утробата си, видях как плътта ѝ цялата свети като в миг на благовещение. Тя ми говореше нещо, което не разбирах, но по тембъра на гласа ѝ разгадавах, че изрича мили и сърдечни думи.

Когато отново поехме на път и автобусът се залута между голи, пепеляви хълмове, аз се вгледах през прозорчето да зърна — за сбогом — ослепителната синева на морето, и изведнъж усетих аромата на портокалите. И отново видях да върви през градината с походка на вълна гъркинята, която щях да сънувам през дългата северна зима. И

вярвах, че в най-лютата виелища тя ще ми отвори портата на своя двор, за да стопля ръцете си на нападалите по тревата пелопонески портокали.

16 септември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.